

Svajonų
ROMANAI

Karamelė

KATE HARDY
Žavi it drugelis

2022 gegužė-rugpjūtis

Knygute.lt

Kate Hardy

**ŽAVI
IT DRUGELIS**

Romanas

Kate Hardy, *A Will, a Wish, a Wedding*, 2020

© Kate Hardy, 2020

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Lina Noreikaitė, knygos viršelio dizainas, 2016

© Jurgita Saulytė, vertimas iš anglų kalbos, 2022

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2022

ISBN 978-609-03-0802-8

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2022

„Tau čia ne vieta, prasčioke“, – Alisos galvoje paniekinamai sniauškrojo snobiškas balselis.

Barnis su savo draugužiais būtų užsikrizenę iki šlapių kelnių, jeigu būtų pamatę ją stovinčią balto marmuro laiptų papėdėje. Kokių reikalų čia, prabangiausioje Čelsio dalyje, gali turėti mergaitė iš socialinio būsto?

Alisa kilstelėjo galvą ir pasakė balseliui jo nesiklausanti. Prieš dešimt metų ji buvo tokia naivi, kad nesuvokė, jog Barnis, nuostabiausias vaikinasis Oksfordo koledže, kur jiedu abu studijavo, mergino ją tik dėl lažybų. Tiesą ji sužinojo per koledžo pokylį, kai manė, kad jis pasipirš, o Barnis tik planavo, įrodęs, kad varguolę galima paversti aukštuomenės panele, pasiimti išloštus pinigus. Jis jos nemylėjo ir netgi negeidė, jis ją iškreiptai matė kaip Elizą Dulitl, virstančią puikiaja ledi. Barnis su draugeliais visą laiką iš jos juokėsi, o Alisa jautėsi klaikiai įskaudinta ir sugėdinta.

Dabar daktarė Alisa Valters buvo gerbiama lepidopterologė. Ji didžiavosi savo profesiniais laimėjimais ir mielai sutikdavo skaityti pagrindinius pranešimus aukšto lygmens konferencijose. Vis dėlto socialiniame gyvenime jai am-

Žinai tekdavo tildyti tą balselį galvoje, vis kartojanti, kad ji nepakankamai gera, o ypač atsidūrus prabangioje aplinkoje.

Kodėl Rozmari Grėj advokatas pakvietė ją susitikti? Galbūt Rozmari paliko universitetui kokių nors pavyzdžių? O gal tai susiję su projektu, prie kurio abi dirbo? Jiedvi redagavo Rozmari promočiutės, drugių kolekcininkės Violos Ferers, dienoraščius ir rašė jos biografiją. Alisa keliskart aplankė senąją draugę ligoninėje po insulto ir, nors Rozmari jau kalbėjo neaiškiai, buvo akivaizdu, kad ją kankina nerimas. Alisa pažadėjo Rozmari užbaigti projektą iki galo. Reikia tikėtis, kad tas, kuris paveldės dienoraščius, leis jai toliau jais naudotis, tačiau reikia nusiteikti profesionaliai, jeigu kiltų kokių abejonių. Dabar netinkamas laikas kamuotis apsėstai apsišaukėlės sindromu ir jaustis nesmagiai vilkint dalykiniu kostiumėliu ir aukštakulniais, kuriuos ji retai apsiaudavo, ir kad plaukai nevisiškai ištiesinti, o makiažas nepakankamai rafinuotas.

Barnio beširdiškumas išmokė vieno – įvaizdis *svarbus*, nors pati manė, kad turėtų būti vertinama pagal išmintį ir širdį, ne pagal drabužį. Šią akimirką ji pasitenkins paviršutiniškumu ir leis apie drugelį spręsti iš lėliukės.

- Dėl jūsų, Viola ir Rozmari, - sukuždėjo Alisa ir pakilusi laipteliais iki bauginamai plačių durų nublizgintomis žalvarinėmis detalėmis jas pastūmė.

- Kuo galiu jums padėti? - pasiteiravo priimamojo administratorė.

Alisa jai profesionaliai nusišypsojo.

- Ačiū. Aš daktarė Alisa Valters. Esu susitarusi pusę trijų susitikti su ponu Hemingfordu.

Administratorė pasitikrino ekrane ir linktelėjo.

- Pranešiu, kad atvykote, daktare Valters. Štai ten laukiamasis. Gal galiu pasiūlyti, kol lauksite, puodelį kavos?

Alisa būtų mielai jos išgėrusi, bet nenorėjo rizikuoti apsilaistyti - šią minutę taip nervinosi, kad jautėsi nerangi.

- Ačiū už pasiūlymą, bet atsisakysiu, - mandagiai atsakė ji ir pasuko į laukiamąjį.

Ten jau sėdėjo pora žmonių: pusamžė moteris, kuri raukydamasi vis dirščiojo į rankinį laikroduką, ir vyras ant kaktos krentančiais tamsiais plaukais ir stubinančiais žydromis it kobaltas akimis, kuris atrodė visiškai pasimėtęs ir žiūrėjo pro langą.

Vieną pakvaišusią akimirką ji panoro priėti ir

paklausti, ar jam viskas gerai. Iš patirties su studentais Alisa žinojo, kad nelengvą dieną ryšys su kitu žmogumi ir truputis gerumo viską pakeičia.

Tačiau to vyro ji nepažinojo, jie advokato biure, ir, kad ir kas negerai, tai ne jos reikalas. Be to, jai reikėjo pasirošti bet kam – advokato laiškas skambėjo siutinamai miglotai. Tad mergina atsisėdo ramiam kampe, išsitraukė telefoną ir dar kartą perskaitė savo pastabas apie drugių projektą.

Hugas Grėjus vis dar negalėjo patikėti, kad jo ekscentriškoji protetė mirė. Jam atrodė, kad Rozmari gyvens amžinai. Kai beveik prieš trejus metus griuvo visas jo gyvenimas, iš visų artimųjų jis pajėgė bendrauti su ja viena. Priešingai nei visi kiti, ji primygtinai nekartojo, kad dėl Emos mirties jam nereikėtų kaltinti savęs, ir nesistengė priversti jį prabilti apie savo jausmus. Rozmari tiesiog paprašydavo užsukti ir ką nors padėti, nors pagalbos dažniausiai taip ir neprireikdavo, pildavo jam vieną po kito puodelį arbatos ir tiesiog leisdavo būti. Ir štai ten, tame Noting Hilo kampelyje, jis pradėjo gyti ir mokytis vėl bendrauti su pasauliu.

Pirmuosius tris šių metų mėnesius Hugas

praleido Škotijoje, todėl negalėjo lankyti Rozmari taip dažnai, kaip būtų norėjęs, tačiau visados paskambindavo dukart per savaitę ir pasirūpino, kad kartą per savaitę pas protetę ateitų tvarkytoja ir būtų pristatyti maisto produktai. Grįžęs į Londoną, užsukdavo pas ją pirmadienio ir ketvirtadienio vakarais, ir ji jautėsi visiškai gerai – iki insulto. Kas antrą dieną vyras lankė senąją ligoninėje, tačiau buvo aišku, kad ji nebeatsigaus.

O dabar jis – jos testamentą vykdytojas.

Taip buvo ir su Ema. Hugas žinojo iki smulkmenų, kaip užregistruoti mirtį, suorganizuoti laidotuves, surengti šermenis, parašyti gerą kalbą ir įvykdyti testamentą, nes visa tai jau darė dėl savo žmonos.

Vyras sugniaužė kumščius. Emą jis nuvylė – išvyko į architektų konferenciją Amerikoje už tūkstančių mylių, užuot buvęs šalia, kai ištiko tas mirtinas astmos priepuolis. Jeigu jis tuo metu būtų buvęs namie, Londone, būtų galėjęs laiku paduoti vaistų ir ją išgelbėti. Praeities jis nebepakeis, bet gali iš jos pasimokyti: jis nenuvils savo protetės. Rozmari paskyrė jį testamentą vykdytoju, tad jis tai ir padarys ir *tinkamai* viskuo pasirūpins.

Vyras apžvelgė laukiamąjį. Odiniuose krės-

luose sėdėjo dar du žmonės: pusamžė dama, kuri akivaizdžiai nekantravo, kad yra verčiama laukti, ir maždaug jo amžiaus moteris, kuri atrodė gąsdinamai elegantiška.

Buvo beveik pusė trijų. Laimei, Filipas Hemingfordas paprastai būdavo punktualus. Hugas galės paduoti mirties liudijimą ir imtis Rozmari pavedimų. Buvo skaitęs testamentą kopiją, todėl žinojo, kad kone viską ji paliko jo tėvui, tačiau buvo ir smulkesnių testamentu paliktų daiktų; jis pasirūpins, kad viskas būtų padaryta tinkamai, nes labai mylėjo savo ekscentriškąją protetę.

Prasivėrė durys, pasirodė Hugo šeimos advokatas.

– Pone Grėjau, daktare Valters?

Daktarė Valters?

Hugas buvo įsitikinęs, kad susitikimas paskirtas jam vienam: jis atstovavo tėvui, kuris negalavo. Kas, po galais, toji daktarė Valters?

Jis nustebo, kai gąsdinamai elegantiška moteris irgi atsistojo. Ji neatrodė kaip tokia, kuri galėtų užsukti pas Rozmari puodelio arbatos ir pleptelėti. Hugas pažinojo visas Rozmari kaimynes, o protetė nebuvo užsiminusi apie naujus gatvės gyventojus. kažkas čia ne taip.

- Prašom sėstis, - pasiūlė Filipas Hemingfordas, mostelėdamas į du krėslus priešais jo stalą ir uždarydamas paskui juos duris. - Spėju, esate pažįstami?

- Ne, - atsakė Hugas, o moteris atrodė tokia pat suglumusi kaip ir jis.

- Tuomet supažindinsiu jus. Daktare Valters, čia Hugas Grėjus, Rozmari giminaitis. Pone Grėjau, Alisa Valters yra Rozmari verslo partnerė.

Nuo kada jo protetė turi kokių nors verslo reikalų? Hugo žiniomis, ji gyveno iš šeimos investicijų nešamų pajamų, kurių didžioji dalis baigėsi sulig jos mirtimi.

- Kokia verslo partnerė?

Advokatas mikliai apėjo tą klausimą išreikšdamas užuojautą.

- Užjaučiu dėl netekties. Kol nepradėjome, pone Grėjau, turime laikytis tvarkos. Kaip suprantu, jūs turite ponios Grėj mirties liudijimą?

- Taip, - Hugas padavė jam rudą voka.

- Dėkoju, - advokatas išsitraukė dokumentą ir greitai perskaitė. Įsitikinęs, kad viskas tvarkingai, vyras tęsė: - Susirinkome šiandien čia perskaityti ponios Rozmari Grėj testamentą.

Hugas nesuprato, ko čia sėdi toji moteris. Jos vardo nebuvo tarp žmonių, kuriems Rozmari ką nors paliko. Hugas galvojo, kad šiandienos susitikimo tikslas tėra duoti pradžią jo, kaip Rozmari testamento vykdytojo, darbams, kad galėtų toliau organizuoti laidotuves.

Filipas Hemingfordas įteikė abiem po dokumentą.

- Testamentą paliudijau pats prieš tris mėnesius.

Tas testamentas, apie kurį žinojo Hugas, buvo surašytas prieš penkerius metus, kai protėtė pirmą kartą paprašė jo būti jos testamento vykdytoju. Kodėl Rozmari jį pakeitė ir kodėl nepasakė to niekam iš artimųjų?

- Daktare Valters, ponija Grėj paliko jums namą.

Ką? Rozmari paliko namą *svetimam žmogui*?

Svarstydamas, ar klausia jo neapgavo, Hugas peržvelgė priešais gulintį dokumentą.

Ten buvo aiškiai atspausdinta:

Testamentas

...būdamas sveiko proto...

Daktarei Alisai Valters palieku savo namą...

Namas Noting Hile buvo vertas nemažos sumos, nors ir prašėsi remonto. Hugas jau anksčiau bandė tuo įtikinti protetę, kad jai būtų saugiau ir šilčiau gyventi, tačiau senoji visuomet numodavo į jo rūpestį ranka. Dabar Huga apniko negeras jausmas. Jau ir anksčiau jis buvo atsidūręs tokioje padėtyje, kai jo tetai priklausė kai kas vertingo, o svetimas žmogus įtikinėjo ją tą daiktą atiduoti.

- Noriu pasitikslinti, pone Hemingfordai, - prabilo Hugas, perliedamas Alisą plieniniu žvilgsniu. - Mano protetė paliko namus žmogui, apie kurį niekas iš mano artimųjų anksčiau net nėra girdėjęs, ir pakeitė testamentą prieš tris mėnesius?

Moteriai bent jau užteko padorumo nurausti. Kaip ir derėtų, nes jis ką tik išklojo faktus, ir jie visi aiškiai rodė, kad toji moteris pasinaudojo Rozmari gerumu. Ne pirmas sykis, kai kas nors pasinaudoja jo protete. Paskutinįkart tai buvo Šantelė, puodininkė, kuri susibičiuliavo su Rozmari ir pripasakojo jai visokių graudžių istorijų. Rozmari padovanojo Šantelei savo „William Moorcroft“ arbatos servizą, toji jį tuoj brangiai pardavė perpardavinėtoji ir, kas, Hugo akimis, buvo dar blogiau, apskritai liovė-

si lankiusi Rozmari. Hugas tyliai atpirko servizą už savus pinigus, gražino jį protetei ir nuo tada pradėjo atidžiau sekti, kas ją lanko.

Tik paslaptingoji daktarė Valters kažkaip praslydo pro jo radarą.

Nebent... Gal čia ir yra toji moteris, apie kurios apsilankymą užsiminė jo protetė, ta pati, kurią ji sakė norinti su juo supažindinti? Baimindamasis dar vieno šeimos bandymo išjudinti jį po Emos mirties, Hugas rado priežasčių su ja nesusitikti. Laimei, pirmadieniais arba ketvirtadieniais, kai Hugas lankydavosi pas tetą, toji bičiulė niekuomet neturėdavo laiko, tad jam neteko nepatogiai aiškintis, jog išties nenori pažindintis su jokiais „tinkamomis“ jaunomis moterimis.

Dabar jis krintosi, kad buvo toks savanaudis. Reikėjo pagalvoti apie tetą ir jos pažeidžiamumą, užuot gilinusi į savo sielvartą ir apsisprendimą daugiau su niekuo nesuartėti.

- Ponia Grėj pakeitė testamentą prieš tris mėnesius, - patvirtino advokatas, - ir tuo metu buvo aiškaus proto.

Net ir būdamas sveiko proto vis tiek gali būti į ką nors įpainiotas, galvojo Hugas. Be to, Rozmari mėgo daryti žmones laimingus. Kokią

graudžią istoriją sukūrė ši moteris, kad priverstų jo protetę palikti jai namus?

- Namas paliekamas su sąlyga, - tęsė advokatas: - Daktare Valters, jūs turite įsipareigoti užbaigti drugių projektą, įrengti namuose švietimo centrą - ji norėtų, kad taptumėte jo direktore, jeigu sutiksite, - ir leisti sodui grįžti į pirmąją laukinę būseną.

Dėl sodo Hugas galėjo tetą suprasti, nes žinojo, koks jis jai buvo svarbus. Gal ir dėl švietimo centro, jam visuomet atrodė, kad Rozmari būtų buvusi puiki mokytoja. Tačiau Rozmari juk žinojo, kad jeigu būtų palikusi namą tėvui, kaip buvo parašyta ankstesniame testamente, šeima būtų įvykdžiusi jos pageidavimus? Kodėl protetė paliko viską svetimai moteriai? Be to, Hugas nesuprato pirmosios sąlygos.

- Kokį projektą?

- Aš redaguoju Violos Ferers dienoraščius ir kartu su Rozmari rašiau jos biografiją, - prabilo daktarė Valters.

Tai buvo pirmas kartas, kai jis išgirdo ją kalbant. Balsas skambėjo tyliai, su kažkoku akcentu, kurio jis niekaip neatpažino, tačiau ji tikrai turėtų būti iš šiaurinės krašto dalies. Pilkose akyse liepsnojo iššūkis....